

Ivar Sild

USK, LOODUS, ARMASTUS

(neljas raamat, luuletusi 1998/99)

Ivar Sild. Usk, loodus, armastus.

© Ivar Sild 2003

Teos ilmub esmakordselt.

BAHAMA 2003

www.bahamapress.org

bahama@bahamapress.org

Bahama e-raamatute eesmärk on muuta kirjandusteosed hea tahte avaldusena tasuta kättesaadavaks kõikidele soovijatele, sest loomingu väärtust ei saa mõõta rahas.

Käesolevas failis sisalduv teos on e-kirjastatud autori nõusolekul ja soovil. Igaüks võib seda faili muutmata kujul paljundada, tasuta edasi anda või levitada, säilitada ja välja trükkida.

Käesoleva faili tervikut ei tohi lõhkuda. Seda faili või selle sisu ei tohi ilma autori nõusolekuta tervikuna ega osaliselt muuta, müüa, trükis ega elektrooniliselt avaldada või kasutada muul viisil raha saamiseks. Teost kaitsevad Eesti autoriõiguse seadus ja Berni konventsioon.

USK

X-X-X

võrdlusvõimelised sürakuusalased
segasid stiliste
vere ja marmoripuruga
kaua kaikus jäänuste kohal
Phaetoni aimetu naer
Archimedes joonistas ikka veel
ringe ruute rombe ristkülikuid
kui rooma laevade rotikusehais
heljus sadamapervel
esimesele hädakuulutajale virutas
teadlane
segamisest häirituna
kivitahvliga pähe
siis küsis
mis lahti
tuli tuli
d d
roomlased
roomajad
sajajalgsed krokodillid
sauruste perverssed unenäod
kilgendamas pronksist turvistel
edasi ja plops
kivi suus
nii vaikis tõusnud oavars plebei
pops on pops

X-X-X

eemaldas in spaatliga
 ettevaatlikult liha luudelt
 hallviltjas mass koorus veel roosatavatelt koigastelt
 sääreluudega tagusin vastu Hamleti vammust
 mis kobises kui tige pungsilm prilllõgismadu
 kas prill õgis madu
 ei tea sest mind oli haaranud juba rütm
 värin Strugatskid väsin ahastavad ajastu asjad
 ahistavad
 raske on olla jumal neile kolpahvkoonudele
 Aueli ürgmutukad on rasedad ja põevad artriiti
 minu omad on röömsamad ja laulavad sürri
 suitsutan viirukit
 pläkerdan mürri
 kui nad ei näe siis suitsetan kanepit
 Mooloki kuju ma tegin neile
 sest raske on olla jumal
 mõtlen järelilikult olen
 cogito ergo sum
 sum sum sum
 annab käigu ergu see sum
 ajastu ahistavad asjad
 Strugatskid lükkasid milleniumi (mitte AD 1999 poisinime)
 liig kaugesse tulevikku
 läksin ära äärelinna serva
 püsti lõin
 jurta vigvami tšummi püstkoja telgi
 võtsin hulkuvate koerte laipadelt nahad
 traageldasin kaasavõetud kapronniidiga kokku
 kreekarooma päraseks tuunikaks
 kreekarooma maadlust harrastan naabrilastega
 kes peavad mind sõbralikuks kolliks
 sest päevalehti nad ei loe
 kus on kirjas
 Mähe Muuga Merivälja aedlinnas märatseb mörvar
 kolbapurustajad
 raske on olla jumal
 kuulge Strugatskid
 hakkame õige otsast peale

X-X-X

kui Saatus oskaks kolmenigi lugeda
siis tekiks tal ettekujutus minu

veidi merevaigusest tüvest
kuhu välk mõnuga raksab

elust

Võrku kleepunud pohlamarju
halenaljakaski korjata

aga minu pea ja kaitseingel
ei taha mu jonnimisest aru saada

hommikul tassi mahla kingib
jätkates lahja joogi joont

joonud õhtul longero

tegin magamise nägu

viis tundi Aphrodite naeru

suuvärk oli tal osav

ning käsitöö ilus

aga ometigi on ta habetunud katoliiklane

kiilakas

ja mina Saatana kehastus

Saatus ei tea mis imelikke

raskeid kitskäsitöö ehteid

ta mu kaela heidab

seto tsäposkatest raskemad

kui Pam Andersoni piimariulid

Saatus ei tea sest numeroloogia

laiutab lavadel ees

oskaks isegi kolmeni lugeda

kaheni oskan

türa ja tühi hing

X-X-X

mõningasist soigumisist mu pea kohal
on võimatu vabaneda
pigem kasvab tuhalill aianurgast
mõne katedraali õieks klaasimängus
mu usulisi tundmusi on tambitud
tembitud lahjaks veega
jäänud ongi vaid safiirjas janutus
mina pole selle maailma jumal
ega keegi teinegi
jäänud on väljavisat potililled vaid
mõni sosin ütleb lenda
teine ütleb kao
miski ohverdada käsib enda
või siis murda oksarao
rinnale surub sügisene tuul
kõnekõma kohinasse upub
vastukarjest paiste läheb huul
kõik mis tähtis lõpuks unub
torm kannab mind ainsana edasi
mõtteid sõtta peksab piits
vaikus aga mind veel keda siis
halvab teod jääb kaasikusse hale niits
kaua ei püsi
Bermuda avatud hingena vaiki
valge lehena
mingi käsk
moonutet sisihääl
paneb liikvele
porisse ühikute armeed
sest mõningasist soigumisist
peab ju ometi juhust leidma
kui neist niikuinii lahti ei saa

X-X-X

tornikellade kadastik
tungib mu keldriaknast sisse
esitleb oma küütlevaid toone
ja torgib mu äpardunud olemist
tõstan rusikad püsti
ajan teda taga
    Europe teekonnal
    läbi musta mandri
    Heraklese sambad kukuvad
        võngutan oma valgeid sarvi
        ja lasen tütarlapse vabaks
        ise torman edasi
vastu neonreklaamidele
vastu mürale
vastu popile
mu emotsioonid on pinnapealsed
tambitud uueelu rütmiga
sügavad tunded
nilbeks pudruks
mõni üksik kirikukella hela
mu ülekanget teed lahjendab
vaid üksikud piisad

X-X-X

täna kui muilgi kordadel
vaikiti maha mu budistlik meelelaad
robinal maha langeb kastepiisku
mida nõelaga torkimas käivad
oravad ja apelsinid
apelsiniokkad kasvavad põhjades kliimas
toas lillepotis
poti suurust varieerida materjalidega
eterniit ja eboniit
ehitame pottidest torni
nimeks paneksime Pastii(laa)
seal võiks palju nüübeid hunte käia
oma kuusteuka saatust kurtmas
sealt võiks leida vanaemale
kandleplatsi
minagi lähaksin Pastii(laa)sse
lauldes marss ELJ ees I
T. S. Eliotiga
istuksin viltuse ninaga grüünes
avades sinise roosade lillikestega
plastämbri
ja võtaksin võileivad välja
söögipalvet ma ei loeks
aga luuletusi

x-x-x

ammu olnuks aeg
 ohkas mu unustusse jäänud erakuonni uks
 ja-jah
 pomisesin vabandavalt
 ja istusin oma mistrale
 ma ei näinud
 kuidas päikesekiired läbi pragude
 ajasid kärbsed taga
 ning tolmu üles pööristasid
 aga urust piiluv hiirepoeg nägi küll
 mina mediteerisin endast verd välja
     minu kodulinn
     oli süstinud päevast päeva
     musse hemoglobiini
     läksin doonoriks
     arstid hüppasid üles-alla käsi plaksutades
     seitsekümmend neli on see vast veri
     ja mulle tundus et nende hambad venisid
     aga mu printsesslikud sooned
     olid egoismi täis
     ja jätsid põsepuna enestesse
     mulle anti lohutuseks veretilgaga pastakas
 punased ribakardinad punased vaibad
 pistsin nad põlema
 mustuv söestumine
     punane ja must
 tuhapinnale külvasin muruseemet
 vihm sadas kah
 muld kattus värske rohuga
 meditatsiooni lõppedes
 hirmutasin ära kärbsed
 päikesekiired ka
 ning urust piiluva hiire

x-x-x

ukselävele sadas koldset vihma
võtsin tassitäie pihlakaid
ronisin katusele
ning kallasin aeglaselt marjad
lävepaku poole
vihm muutus veelgi huvitavamaks
hiljem tulid tihased
ja nokkisid kurjustades
mu läveesise marjadest uuesti puhtaks
häbenesin vaikselt kibuvitsapõõsas

X-X-X

**sinisilmne poisike pöörab oma
papagoi sulgehteis pead
nõiub mu seest välja paberdraakoni
ja küsib tasasel häälel
ega mul dramaatilisi kilpkonni pole**

X-X-X

**juba eile ennustasin
draamavärskete kilpkonnade tulekut
täna nad astusidki sisse ja ütlesid tere
täna nad astusidki sisse ja tegid pliiti tule
vaatasin neid ja nende ürgne rahu
asus minugi lõhestatud loomusesse
vaatasin neid ja keldritoa vaikelu
mind on ootamas vaimne vaikne elu**

X-X-X

dramaatiliselt meelestatud
suurte punaste laternjate silmadega
beežika võrguga kaetud
tumepruun kilpkonn
luges Ketsemani aias luuletusi
tal oli üks kuulaja
    Juudas Iskariot
    Jeesus oli juba viidud
    ja relvakolin vaibunud
dramaatiliselt häälitsev
kilpkonn
kõneles hommikusest piimatassist
    mille sinised täpid
    glasuuritud pinnal
    lausa sunnivad haarama võid-leiba
rääkis nukrast printsist
    kes kadus rohuliblede maailma
    tantsima klorofüllpiigaga
luges veel hukkuvast violetsest
    timuka tütrest
ta kõnepomin
umin
    jäi Juudasse kui hõbeseeklid
    kisklesid rabelesid välja
    edasi te juba teate

X-X-X

tähetul kaugel Piiblimaal lõppes
koraalide laulmine JHVH auks
sest uued lööklaulud olid transimad
elektroonilised helid ja ajude bass
manasid esile Jeesuse vikerkaarevärveis
küpresse vahel kummargil liigub
tasa sandaalide alt beeže hingi tõuseb
ikka ülespoole kiudpilvede voodisse
küpresse vahel kõnnib
valgete portikuste vahel Zephiros laulab
segades lüüra ning süürinksi helisid
Zephiros puude vahele puhub
eksinud algi
Oidip-Jees-us pakub talle jõhvikaid
loojang läigatab ilmaservas popsuval
potisiinisel aiatraktoril
mille roosas rohemummulises kärus
meritoonilised värsked männilapsed
Piiblimaa seguneb Eesti metsaga
metsandusest mäletan vähe
kuid Piibel on riulil
ning Ehini kogud

X-X-X

mõtted tahavad lehtedes sabistades tühja joosta
aga nad ei saa sest
maailm on liiga täis
ning universumgi
ainuke tühi koht oleks minu sasedud pea
aga see on liiga kõle
liialt räpane paik
süda on armsaid elevantide täis kes pasundavad
oma suurest armastusest
kõigile kel kuulareid pole ning ise mõelda
ei viitsi vaid emotsioone nende kukrud on täis
ja maa müdiseb lokaatorlikes kõrvades
minu mõtted kardavad ülemäärast suurust
nad seltsiksid pigem kondoritega näilises tühjuses
aga kondoreid on vähe ning nad elavad Lõuna-Ameerikas
mõtted maalivad end arvutikettale ringi
trükipildis Times New Roman või Arial värsiridadeks
ega ma enam ise ei mõtlegi arvuti oskab paremini

X-X-X

klassika ei mahu enam raamidesse
ninasarvikud tulevad
perioodiliselt
üksiti ja karjana
tallavad liistud katki
kokku kleepida
naelutada
siduda
keevitada
suudelda
enam ei saa
doorid olid kord Mükeenes
hispaanlased siiani Mehhikos
venelased on siin
kõik kontaktid on köömes
tõelised ninasarvikud
kasvavad Emajõe äärest
Pirita jõe käärust
minnes jätavad nad maha
konservikarbid
klaasikillud
saepuru
kriitikud kukuvad kummuli
rahvas roomab roojas
post mork orgasm
koer sark viljatus

X-X-X

ei ole enam tähtsust
laused on mõttetus
ja hing on tumm

oleme lakunud lõõbitud kamp
sett generatsioon
iksfaalside ajastust

ei tahagi midagi teada või tunda
pildid voolaku

ikoonid

vajutan kuvaril hiirega
ilmuvad pornopildid mu ette
tuhmide tubade punnis persegaga poisid

ajavad kannikaid laiali

meie ka meie ka

teie ka teie ka

ta ta taa ta ta taa

tegelt megi teame

pooliti kommudest

pooliti vabariigist

oleme skisofreenia algetega

lootusetud juhtumid

kausta kirjutatud

psühhoneuroloogias

mitte iksfaalsides

paldiski mnt paldiski mnt

pa pa pa paa pa pa paa

X-X-X

kui ebamuna vaatab kirvendavasse silmapiiri
näeb ta seal vaid abstraktseid maale
sunnivad mis tema ajatut mõtlemist moonduma pildiks
kus koos aeg ja ruum ja midagi veel
pildiks kus kõik on ühel ajal
väikseim ajahetk
kuid maailmalõpp
ruum jääb alles
ajatu ruum
meeleolutu

PARALLEELID

maailma magama viib viirastuste
tundlemisest sündinud kõuts
kelle pärlivahu karva silmad
teevad pööraseimaks lennuks unenäod
    langetõbi tuleb
    tulekustutaja langeb
    keset asfalti kilde ja liiva
    närides pärlvahuseil huulil
    igerikke püüdlevaid linnurohte
istub põõsa varjus kolmekuine laps
taob küüraka nuiaga vineerist plaati
kiir kiir kiiresti
põdrad ja rebased viipavad
mustad punased märgid
pärjana tantsivad ta ümber
põrrrrr
tuhkjas kollane vaht
ta avanevaist ajupoolkerist
pärlkarbi pooled
katab kogu ilma
kuulutades Nostradamuse valeks

X-X-X

mis ma siin nüüd räägin
igasugu tundehelmikatest
kelle mahlakust kogun
vaatidesse välul ulades
ringeldes siia
või hoopis teisale
ma korjan mõne prossilaadse sarika
iga tipus on mailase nupp
kohe sinine õieke mu kareroosal nahal ärkab
sirutab end viide suunda kroonit lehed
ja näikse rõõmus olevat
kogun seda mahlakust
tsistern tsisterni järel
täitub ja vurab linna
ka linnarahvas tahab puhata
mõned naftastes tunkedes töölisel
avavad kriuksudes tsisternikraanid
ja lasevad kelmikad helmikad
purustatud mailaste
ja põdrakondipuruga
rentsleisse voolata
ärkavad inimesed
või kes iganes nad ka pole
hõõruvad imestunult silmi
tänavatest on saanud põlluvaheteed
ja inimestest mutukad rukkipeades

LOODUS

X-X-X

madu võtab sellegi tulbiõie mu käest
mille leidsin prügikasti veerest
sahisen sest muutun kurbusest pähklipöösaks
päike vaatab minust mööda
mu säsi mädaneb
tekkinud õõnde asub elama röövlist madu
tunnen kuis ta soomused kraabivad mu süüd
rappun ja värisen
kõigi ilukjate silme all
pigistan vastu
manan karmi ilme näole
ja annan loodusealtaril vande
meil vanne antud
leping sõlmitud
we have a deal

X-X-X

**külmast on lehed lasknud end longu
tuleb võrkjuureline lumikell
sulab lehesoontesse tema ihu
meelad huuled rahulolus
very well**

X-X-X

kailud ja kanarbik
ronisid käsikäes mu lauale
too pudenes põrmuks
nagu muu majagi
lehvitan kõhnu käsivarsi
karglen üle kurgede
ja kukun
tukun

X-X-X

vesiratastega üle säbrutava soo
nägin lumimurakaid surumas juuri
mu hämarate muda osakesteni
noppisin mõned kuremarjad
ja hakkasin minema
kui eemalt hõikas mind keegi
oli soepruunitav põder

x-x-x

öö tuhmub kui seenelise
kirju rätik oksarägu
kaugemale üha
kuulen seto naiste leelot
ja nurmede õitsvaid kohinaid
ulatan sullegi ühe
tee
ja kobrelehe paki
kus pisike pilvik on sees
aga leelotada ma i oska
kuid sina küll

X-X-X

**rahulised kassipojad tantsivad
üle mu rümpunud ihu
ja kraabivad küüntega vahajale nahale
mustikatriipe
loojang võtab nad endasse
ja lootuseliline öö
toob mu juurde näljased hundid**

X-X-X

ma vaatan enese sisse
ja leian seal laiumas soos
näen jalutamas üksikut põtra
ning viite eksinud pardipoega
ma vaatan enese sisse
kui tubakapaber ronib üle mülka
peale on kirjutatud sõnu
saalomoni juuda johannese
ma vaatan enese sisse
ja näen vaid hõljuvaid räitsakaid
püüan paar
kriitvalge paber
CopyData

X-X-X

ma võtsin endale uue nime

Uduaaker

moondumine toimus mererannal

kuu ja tähed kiikusid alla

kuu vupsas mu suhu

ja tähed sõõrmetesse

mu sees hakkas käima kolin ja mürin

värinad haarasid mu laiska ihu

ma värisesin end tükkideks

rakkudeks

molekulideks

aatomiteks

tuumadeks

ainete taasühinemisel

olin hajusa ihuga

hetkel kui oma akna taga näete udu

poen ma teie hinge ja küsin

miks hing ja ilm on külmad

X-X-X

**hüpertermilised
asotsiaalid
on täna Rahvusraamatukogus
kookus tuhandepealine vägi
istub lakeerit laudade taga
veerib püüdliselt värsiridu
mõni haige ja haavatud pildike
kriipleb saali kohal
tundide möödudes tekib voog
tõeliselt sulneid
aiamaalõhnu
kibuvitsapõõsaid
elukibestumust
lustilist noorust
reaalseid ja sürreaalseid
pilte voogab nende avat suudest
kuvadudes lubjat laele seinte peale
nõnda lapsepläkerdiseks paberiks
muutub grandioosne paehoone
vesine ja pude
vajub kokku
räpased akvarellinired
teevad Tallinnast kakatoonirohelise
soomaastiku
Kadrioru luigega teletorni tipus**

x-x-x

kaanest kaaneni

põhjani

ütles mutanteerunud

saarustunud

raamatukoi

ja kallas kastitäie kõiteid kurku

**RATRAVE ehk ROTTIDE ELEKTROONILISE
MUUSIKAGA TANTSUPIDU KLUBIRUUMIS**

Rataskaevu tänava rotid
nahistasid mõnusalt muiates
helendavate aukudega juustu süüa

YOU ARE MY ECSTASY

soe oranžikas valgus
tulvas läbi hämaruse
valgustades kartulisalvesid
ja sibulakaste
põrandatolmus vedelevat
möödunud suvest jäänud
marjakorvi
ja kahte aukliku tallaga
valget jooksukinga

kui juust ja augud

ECSTASY ECSTASY ECSTASY

lõplikult rottide rohekais magudes oli
sai valgus sekundiks otsa
kelder hämardus kiiresti
kadusid nähtud asjad
aga siis hakkas üks ja teine rott
end imelikult tundma
pilves pilves väike Põhja-Eesti

YOU ARE MY ECSTASY

lõpuks tõmblesid kõik kümme rotti
vibreerivast hõljuvani lainetavas
tantstõves
silmad helendamas
soe oranžikas valgus
tulvas läbi hämaruse
tänavalt tuli tehnokraatlikke toone

X-X-X

**mõistus nopib tehnorütmide vahelt
jazzpasuna
küllap sätendava trompeti
lõigatud helijupi
ning jätab ta tiirlema ajukatakombeisse
oleks rumal lasta kaduda
ühe käigu õndsusel
näiteks Pariisi lähedal metsas
või Londoni Trafalgaril**

X-X-X

ämblikud kukuvad sahinal
kraanikaussi
ja veerevad torustikus edasi
trotuaari avast väljuvad rotid
    poleks soojaverelised ilmunud
    oleksid arvatavasti putukad
    lüljalgsed jms olevused
    ilmalaotuse endale saanud
        vaikne kihin Hasso luuletustest
        jõuab läbi mustvalgelt punase
        lökke imitatsiooni minuni
korjan CDplaatide vahelt ölelilli
    mulle meeldivad sügislilled
    sest nad meenutavad Chopini muusikat
    muusikat on palju saanud
silitan oma vallatut kassi
kes ohkab tüdinenult ja kollab kööki
ning püüab kraanikausi servalt
järjekordse ämbliku

**ENTOMOLOOG PÄRAST ORANŽI SEENE TEKET
MEIE ATMOSFÄÄRSELT VIOLETSESSE TAEVA**

vaha ja kumminukkude tühjast
tolmuste klaaside
purunenud mööbli
ja paari tähtsusetu
inimlaibaga poest
ma leidsin su
kui embasid
ja suudlesid tundlikult
oma roheliste tundlatega
väikest
roosat
vahtkummist tiigrit
nüüd oled sa kõige kaunim ritsikas
minu kogus
ja ainuke liikidest
kes mutanteerunud pole
plagistan oma ruuget nokka
silun tiivasulgi
mille alla peidan tikutopsi
ja asun sööma
kunagi Maad valitsenud
liigiesindaja laipa
mina olen vist viimane elusolend
pärast sinu tapmist
olen veel elav
HOMO ARHEOPTÜKS

X-X-X

maailm lõpeb värvikirkuses
millest mina kunagi osa ei saa
    sest ema unustas mulle sünnites
    ulatada silmad ja südame
    kõike tuleb ette
olen täpselt niisama vastik
kui Rooma päästnud hani
    kes siiski keisri pidulauale
    ümber loorberi lehk läkitati
olen hallis ülikonnas psühhedeelik
kes hullumajas end
vist jälle leiaks
    kõik lubatud
    nihilism labane
    ainult hulludele
    neonkiri sügisporis vilksatab
lõpeb minu tühi maailm

X-X-X

laaberdamine kivilinna tänavail
jäab ära
sest enam ei suuda mu tühjunud kolp
halli svammina imeda
sklerootilist šamaanijoigu
nõnda et kärbseseene täpid
valgustaksid kuusealuste mutukate
suguelu
härraspoeedina tuian küll
aga illusoonest peetakse liialt
tegelik tühjus on kirjas kataloogeis
mis segamini puistat vanaema lapitekile
vanaema ka ei tea
laaberdades oli vähemalt mida luulendada
nüüd pole ka referaadi algeid
lähen müüjaks

X-X-X

võite ju rääkida
et kilpkonnad on tuimad soomused
aga minu turtsakus teab muudki
N: kuis nad Draamateatris
esitasid Prometheuse Piinu
või Antingone Öilsust
miimika miimika
kirepalang silmist
mina olin igatahes tapetud
krohvitükkide sajusse
Jaanikirikult
sealt nad tulid siis
kollased tulbid käes
ning kirevad magamiskotid kilpidel
tõstsid vahanuku üles
ning puhusid ilmavahtu täis
paisusin küll üleliia suureks
kuid dramaatilist kilpkonna
must ikka ei saanud
pigem tunnistasid soomused mu ihul
siulikku isekust
jalutu ja libe
piimapudelis visa
enam ei üllata mind miski
poen salalikult nende magamiskoteis
unistades
näitlikule Parnassosele
aimamata tühimust

X-X-X

kaks elu kirg kassisilm
 kolmvor talveson atsalu
 elektersinine uus Looming
 valgub raamaturiulilt
 limejana kui kuumunud plastiliin
 mu sülle
 oigab ja ohib kiima pritsib laiade larakatena
 jõupaberist seintele
 elektersiniste kaante Looming
 loo mind loo mind
 oigab glütseriinivahune nägu mu süles
 gez gurad güll gäzgis trinitrotolueeni geeta
 leelise seepi oli meil vaja
 TNT TNT TNT TNT
 iga tünni peale märgitud
 kastides dünamiit
 sain ühte tosina inimesega
 plahvatus
 geniaalsus sädeles koiludel ja häbedustel
 genitaalsus rõlgus salmidel ja jutustustel
 kuidas me geniaalseiks saime
 nõnda saime
 siis saime
 kui elektersinine linnasaast ja lumeporimass
 meite süledes roomas ning kiimaselt oigas
 loo mind loo end joo mind
 veidike veini ja lobedat lollust
 saigi valmis trinitrotolueen
 maakeeli ka tool
 tool kirjutuslaua taga
 tool nukumaailma tühisuses
 Tallinna Noored Tegijad
 T N T

KIRJANDUSLIK UURIMUS

kaotasin hõbelusikad tänavatele
kas sillutisepragudesse
või kanalisatsiooni
tormasin Pegasost nüpeldes perra
aga kuidagi ei leidnud
    koperdasin lirtsuvaks nartsuks
    muutunud teadustöö otsa
    sõber tõestab psühhoanalüüsiga Vinti
    ja perverssust
käime koolist kooli
filmime intervjuerime
pärast kutsume lapsukesed harimatud bussi
sõidame
vaatame õpetlikku videot
ühelt juntsult ärin puuduvad lusikad
ema süda jääb rahule
kui kapiukse avab
kuigi need on terasest
    õppereisi lõppedes leiti
    et osad naised on ründavad
    nende eest tuleb joosta
    üle raudtee ja liipriplatsi
homod magavad omavahel sest
naistega on raskusi ei saa toime
    miskit vist ei mõistetud
    selline uurimus
    mis see kirjandusele annab
    ei midagi

X-X-X

ma vaatan õhtut mis tõuseb
mu pahemal käel
vaikus on kadunud kuhugi
    sinise marmelaadi taha
    väriseb seal ja läikleb
    veiklev vetik
ja kummastav kohin
    täidavad äpardunud väändunud meeled
    märtsisüdamesse punguvad rakud
õhtu tõuseb üha
    veab kaasa tumevioletti marmelaadi
        langevad lehed Uku Masingu illegaalsest kogust
        Stockholm ja Nobel jumaldavad Pasternacki
öö on katnud pikkamisi kadakad rannal
karihiirte osavast punutud pesa
    silmapiiril
    ilmaserval aga punane kiirgav viirg
    vaarikana seisab
paljastatud vaikus
tajudes alastust tuleb minu juurde
    kui sirelisuru
    surub tundlad mu meeltesse
    rakkudesse
        õnnest pungumine mampub
        voogamiseks sinu järgi
        luule iseeneses

ARMASTUS

X-X-X

järelkeemilistes reaktsioonides
lahtus kirjuti silksuvateks aabeteks
karjatasin neid valge kohmaka joonlauaga
ning igatsesin majakatuste õhku tag
kui viimanegi täht oli jalga lasknud
panin propelleri tööle
ja lendasin üle Stockholmi katuste
üle jänestes mere
Tallinna katustele
istusin kuldkuke kõrvale
ning tervitasin Väike Venda
kes oli vanematega turismireisil
kui vanemad kõrvale vaatasid
õigemini jälgisid küpsisetükki
püüdvat kajakat
sosistasin kärmelt tema suurde kõrva
ma kirjutasin mõned luuletused
mis sa arvad kes on maailma parim
värsimeister
sina
sosistas ta vastu
eh hee alt läksid
hoopis Edith Södergran
ma lepin teise kohaga
ütlesin ja lendasin koju
tere tulemast koju väike Karlsson
hüüdsid aaped kooris
kõlgutades katuseserval jalgu
ja suured säraküünlad nende silmist
langesid öömustavasse kuristikku

X-X-X

et Tagore armastas lilli
flööti
siis kasvas sellest õlgu väristav printsess
kelle hambad on siiani mu marmorjas ihus
lonkan
ja vana õlises kräsukarvas koer
tilk vett langeb maale
ning toob tagasi taeva all pöörelnud
tunded klaveritundidest
nendest armutuist helinditest
mis Catatonia kõrvu soigusid
X-files
mahla kala filees
tomati rabarberi sidruni
õunamahla pole
õunapuud on kaugel Bengalis
aedniku juures

X-X-X

mis võluv dissonants
on avardamas minu meeli
kirju plastikkala
kõndimas hallil svammitükil
ja mina leotan omi varbit
tee sees sinililla marmoriks
kirikut kui usukantsi ma ei kannataks
kuid kui liigesekunsti
oojaa

mis üllas au on
segunenud tolmurullis
kastes aedikusse köidet
pelargooni
talve varjus
kasukas ei ole luksus

kohv
i ma i joo
tee ja sõbralik meel
lipp tonn
till mah
ti saanud

tõus vikerkaareli
se plastkalakeseni

X-X-X

tule nüüd siia mu rähmunud süda
tule siia
heida sellele luitunud sinisele sohvale
luba et pühin su pealt need vaigused piisad
kas piisab kas piisab
kui elutuld saab põletatud liiga
seda karmistunud sodi peites
et olla vana armas kadunud poeg
sa ei tea ei tahagi mu süda
sa poed sa poed
sohvalt mu sametisesse kuuepõue
ja rubiinpuhtana naerad seal
minagi hakkab naerma
kuidagi järsult ja nurklikult kõlab
ha hah ha hah hahh hahh
pole minu naer ega sinu

TIMUKA SÕBRALE JYRXILE

jänes mu truudusetu sõber
tohib ma kalla sulatina su kurku
    siis kõrvad laperdaksid
    üle roostepuuni heinamaa
    ja minu sugutung kaoks jälle
    lendva nooltega raugaihusse
        paenaks vaenaks kuni sünniks täht
        pikkade kõrvadega
            minu uus sõber vanast ihust
niisiis oleme kokku leppinud
ma kalla sulatina su
roosasse
võlvkaartega kurku
    volinal kolinal sartsudes
    spiraalides
    ta kaobki kõrri
    aga su kõrvad ei laperda
    kui sügisudulindid
sest need olen ma juba eemaldunud
varasema tühise eksimuse eest

x-x-x

**su silmapõhjadest
voogav liivakellade kaja
tõi taas tagasi meid
oleme kaks pentsikut hiirt
maiustamas paradiisis maasikatega**

X-X-X

armas Roland mida räägib mu süda sulle
ei miskit ei miskit
ei keskit

    sest elevandiluust laegas on lagunenud
    liistakuteks ja laastudeks
    mis keerlevad ümber maja
    neid saab üha rohkem
    krobeline pruun maja
    õõtsub ehmunult
    pirnid kustuvad kijas
    üksteise järel

me ei saa siit lahkuda
näe

    laest hakkavad alla kukkuma
    helendavad punased piisad
    rubiinvihm magamistoas
    enne põrandalaudu kivid haihtuvad
    nopin mõtlikuna su juustest paar kristalli
    ai

    nad kõrvetavad näppe
panen raadio mängima
varahommikused uudised
panen teekannu pliidile
ja kiikan magamistuppa
magad
    öö polnud kerge
me ei saa siit lahkuda
    ikka veel tuiskab

X-X-X

parim hetk kui Sina oled uinunud
kõu hakkab müristama läbi varahommikust hahetavate vitraažide
kaks tassi rahutust kanget teed
sooni mööda tassivad elektrilisi tundeid
    ikka keegi räägib Millenniumist või laulab
    südanlõhestavalt leinatakse hukkunuid
    nägusid tehakse ja voodeid lõhutakse
    teleekraanilt valguva suminaga
    juuakse kortel viskit
see on maailm milles Sina elad
kummaliselt platooniline
ning biseksuaalne
    minu karikakramängule pole vist vastust
sa kisud mindki munapudrusõojate hulka
all my trouble seems so far away
    parim hetk vabaneda sellest taagast
    lugeda Toometit või Eichi
    sest tööd niikuinii ei saanud
pilved ei rutta vaid aeglaselt mürravad
välgusähvatus toob +33
    vitraažide värv on selgusetu

X-X-X

mina olen ju see kes hommikusest realismist
vaid kombates aru saab
    kui pool kümnesendisest kapsast
    ning tiba kallimast tomatist
    mu ajusid vägistab
    vedeledeks tillipuruga kirjutuslaual
samas hoolikalt kokku krutin maitseainekotid
tõmban pliidi juhtme seinast
valan solgiveed kloaaki
    pedant
aga paremal meelega käiksin linnas
    otsiksin üles vanad võlurid ja kassid
    ning räägiksin tirtsude rünnakust
    pastori surmast ja joomisest
    Fröding oli realistlik fantasöör
mina olen see kes ei mõista hommikut
tere tere

X-X-X

too valge peeker kust kurku kallasid endal veini
oli sündinud Kurgjärve udustes voogudes
mida me nii vähe vaatamas käisime
too valge peeker
mille massiivsest jalast su kahvatuurosa käsi
krampunult hoidis
oli sündinud ööbiku esimesest noodist
viimasest hommikulaulust sel suvelõpul
bordoopuna värvis su huuled
vajus mõrkjana neilt minuni
neelasin ahnelt su huulte niiskuse
ja olin korrapealt maha käinud
kui üks kell tolles hiliskevadises
suvila
öökapi sahtlis
sina nõnda kergelt alla ei andnud
pistsid peekri kotti
ja astusid mööda liivatamata radu
teisele poole järve
jäin maha kõivu alla kõõksu
tatitõbise kassipojana
komberdasin sealt üle rohu
majja magama

X-X-X

vaid õrna ebeme nõudis
huultelt lähetatud taimjuurne ripats
mis tõesõna tasapisi sinusse juurdus
metalselt rohekassinised väädid
katsid ämblikuvõrguna su juuksed
võrgu keskelt
su kiiruluust
välja imes end sihvakas lupiin
jungle rütmis toksisid sõrmedega
mu sidrun tühi sidrun
õlgu
mõnegi korra eest
sääl termatiindiivanil
lateksvaip selle ees põrandal
    mõlemad kulunult ruuged
ei saanud latimeeriat su pannile
anšoovistega sa ju ei leppinuks

X-X-X

midagi helendab helgib ja tuikab
kaugete kinkude takka
tagauksest hullu hõngu
mekin nõrehaaval ihalusse
otsin leian kaugete tuharate ümbert
mille Myron Michelangeloga kaksi
meisterdanud minu tarvis
oskad sa öelda kuhu kadus rahu
tõstnud miks kätel oled suguvahu
valkja kui õhumulleist karge mõtte
paned mu peasse härmaudu sette
küllap tean egoismi ründavat su taljes
roosiõis kibuvitsaks moondub paljes
ikka ürg iha päästab kütked valla
heidab tuharad embustele alla
nõnda lebame kõrvuti
täiesti triviaalsete valgete linade vahel
kirbe maik me huultel veel hõngab
sala juba une Mati suudleb sind
aga mina puutumata jään
aiva imetlen skulptuuri
mille Myron Michelangeloga kaksi
meisterdanud minu tarvis
midagi helendab helgib ja tuikab

LAURILE VEEL

akendelt pritsib suurmuljat sidrunkreemjat vahtu
olen taas tagasi su torso juures
aastaid kulus et kuju vooluks mu sõrmist
sinu sarnaseks
kui kord viimne meislihoop vaibus
olid päriselt su luudki lupjunud koralli
ma pühin vahu oma silmilt puhtam
su väänlev ihu tantsurütmis
ärritab endiselt sisimat silma
tihti ma tunnen su sõrmi mu koilusid kobamas
tuksatamas su türa enda jäikuse vastas
käreistikulised mägi jõuavad kord merre
sellel vahul on sperma salajast kirbet hõngu
vaht muutub roosakamaks üha
ehapaistel kraabin härma klaasilt
pihu kuumava lauba vastu surun
põskedest vesi niriseb üle
mage ja soolane

X-X-X

kõik võiks olla nagu varem
aga millal oli varem
miks võiks olla just varem
ja mitte hiljem
sa võid tuhandeks nõuda
mu silmad ja suu
võid purustada armastuse
aga ometi ei saa sa miskit aru
sa muudkui võtaks võtaks võtaks
violetseks värvunud kureparved
vildakad värvitud koopakohad
viisakad väsinud karupojad
kõik sa viiksid endaga kaasa
kuhugi lõpmatuse pesapaika
viiksid süngsinisesse udulaama
ning paneksid paika
koopakohad
koopasse karu
koopale kuuse
kuusele kure
vaid puud on sinu omad
süngjad süngjad kuused
nüüd tunned ennast rikkana
aga mitte nagu varem
vaid nagu praegu

HOMOFOOBEILE**We are family
(Sister Sledge)**

tihti väga tihti olen öelnud vaidlustes
et jumalat ei usu ja uuestisündi
kuid täna novembrikuu poris ja lõrtsis
palvetan kellegi poole ihates reinkarnatsiooni
sündida väikese ja värskena saja aasta pärast mais
kardan et loodust järel on siis vähem veelgi
ning majad üha terasemad
lapsed aga vaevalt enam terasemad olla saavad
just siis kui ma korra jälle tahaks lahti teha silmad
endana saja aasta pärast mais
päike on kindlasti säravhelde sama
mõned umbrohused liigid ja inime alles
parke küllap väheks jäänud
kuid rohkelt tänavaid üles alla paremale vasemale
viimas mind saja aasta pärast mais
ei kuhugi kaugele ma lähe peatun siinsamas
merirohelise terasmulli ees ja kardinast läbi
vajub minu violettihkav hõik et ilm ilus on täna
kindlasti tuleb mu kallim suudleb kõigi silme all
kaunis nooruk poissi saja aasta pärast mais
me lähme ümbert hoides hellalt linnaparki
kus on hiliskevad lahtund taimisse ja linnulaulu
keegi meid ei karda ei taha purustada peksta
rõõmu tuntakse siis igast paarist kes armastab
rõõmu igast paarist saja aasta pärast mais